

Å være til stede

- Det handler om å være til stede – og våge å omfavne både livet og angsten for å dø. Å sammen med de andre i avdelingen erkjenne smerten og sårbarheten i møte med krig, og samtidig kjenne overlevelsesinstinktet og gleden over å ha overlevd - også denne gangen...

Jan Inge Ringsby har vært Frikirkens representant som sjefsprest i Forsvaret, han avslutter nå dette kapittelet i livet sitt.

Side 6-9

NYE LANDSMENN PÅ ALPHA-KURS

3 Stadig flere finner veien til Vennesla Frikirke når menigheten arrangerer Alpha-kurs. Blant deltakerne er mange mennesker med innvandrerbakgrunn.

GÅTEN OM VEKSTEN

10 Hva gjør at veksten stopper opp i mange menigheter? Øivind Augland gjennomgår menighetens vekstfaser og hva som kan være hindringer for å vokse videre.

NY I ØSTSIDA FRIKIRKE

16 Som ungdomsarbeider i Østsida Frikirke i Kristiansand, ønsker Birger Mortensen Bjørnstad å skape et trygt hjem der ungdommene kan ha fellesskap med hverandre og Jesus.

FriBU inviterer til inspirasjonsdag

Onsdag 15. februar inviterer FriBU til en felles samling på Scandic Gardermoen, under temaet «En leders hjerte». Øystein Gjerme, som gjestet Visjon i fjor sommer, kommer for å undervise inspirerende om lederskap. Prosjektarbeider i menighetsplanting Øivind Augland vil lede en samtale om hva som må prioriteres de neste årene for å se at flere mennesker skal komme til

tro. Målet er å samle alle som brenner for barn og unge i menighetene og å gi alle en god innføring i de nyeste prosjektene FriBU har på ungdomsarbeid, studentarbeid og «tro på hjemmebane». Programmet starter halv ti og avrundes med middag klokken seks. Det er begrenset antall plasser, så rask påmelding anbefales. Påmelding via Checkin.no

Sommer i T-rkia?

Laila og Jarle tar imot et team gjennom OM fra 14.-29. juli. Først skal teamet være i Istanbul og lære om kulturen og landet, før de flyr til Selcuk (Efesos i NT) der de skal ha leir for barn. Folk i alle aldre er velkomne på teamet, og dette kan også tilrettelegges for barnefamilier. Turen vil koste 550 dollar + egne flybilletter. Ta kontakt med ingjerd.bandak@frikirken.no for mer informasjon.

UTFLUKT Gjennom «Aktiv Fritid» kan ungdommer delta i ulike aktiviteter. Her fra en båttur i mai i fjor.

Utadrettet frikirkesamarbeid

I samarbeid med Røde Kors og Mental Helse driver Lillesand Frikirke lavterskeltilbudet «Aktiv Fritid», for unge som strever.

Tekst **Geir Arne Johansen**

Målet med «Aktiv Fritid» er å gi mennesker nytt og utvidet nettverk, og være sammen med andre mennesker i sosiale settinger. Samarbeidet startet i 2010 med Lillesand Røde Kors, Mental Helse og Lillesand kommune, senere kom også Lillesand Frikirke med. Kjetil Thomassen er Frikirkas representant inn i dette arbeidet, de siste fire årene. – Det handler om å hjelpe mennesker. For mitt vedkommende handler det om å være en hverdagskristen. Vi forkynner ikke med ord, men vi får mange spørsmål. Og da deler vi hva vi tror på, sier Thomassen, som har faren som sin største in-

spirasjon. – Han var en flott, kristen mann og et medmenneske som tok seg av de svake.

Mange brukere

Målgruppen for «Aktiv Fritid» er enkeltmennesker med psykiske utfordringer, isolasjon, rusrelaterte utfordringer, ensomhet, samt familier og pårørende til disse. Aktivitetene har vært og er varierte og mange: Fredagskafé, ulike malerkurs, familieaktiviteter, turdager, fotokurs, «møteplassen», båtturer, gitargruppe, strikkeklubb og yoga. – Både fra Røde Kors og Mental Helse får vi tilbakemeldinger på at dette er noe unikt; at en kirke tør og vil jobbe sammen med andre om dette, sier Thomassen. Prosjektet finansieres av Røde Kors og Mental Helse, i tillegg til midler fra Gjensidigestiftelsen og Helsedirektoratet.

Takknemlighet

Til «Aktiv Fritid» kommer folk fra alle lag. – Vi har en god spredning på alder, kjønn og bakgrunn. Det

kommer ungdommer via NAV, barnevernet, flyktningmottak, og via venner og bekjente. Vi er opptatt av å være et sted der vi ønsker å være sammen, uten å stille krav. Mange har en traumatisk bakgrunn. Vi tar de med ut på turer og gjennom ulike aktiviteter blir vi kjent med hverandre og knytter relasjoner der de får erfare at vi er trygge voksenpersoner for dem, forteller Thomassen. I fjor deltok 27 ungdommer med flyktningbakgrunn på «Aktiv Fritid».

– I mai arrangerte vi båttur sammen med Røde Kors. Det var stor stas. Vi trodde kanskje noen ville være litt redde ettersom noen av deltakerne har flyktet med båt, men det gikk helt strålende. De elsket havet og bølgene. Det er vanskelig å komme med enkelthistorier knyttet til flyktningene, men det som går igjen etter arrangementene er den store takknemligheten de viser. Jeg har aldri før som frivillig jobbet med en gruppe som viser så stor takknemlighet, sier han.

Trenger voksne

– Vi har fast treffsted hver onsdag i Frikirken. Her er vi sammen og spiller og har andre aktiviteter. Vi ser film, spiller bordtennis og biljard. Alt fra 10-27 stykker møter opp hver gang, og guttene stortrives og får prøve sine norskkunnskaper. Vi prøver så mye som mulig å snakke norsk med dem og bruker også kroppsspråket for å gjøre oss forstått. De blir stadig bedre i språket og virker ivrige på å lære. Fast tema er hva de har lært på skolen denne dagen, forteller Thomassen. I april i fjor inviterte også en svær gjeng med enslige mindreårige asylsøkere til fest i Lillesand Frikirke. Arbeidet har vært med på å skape en veldig sterk dugnadsånd i menigheten. – Vi blir kjent med ungdommer som kommer uten far og mor og som trenger noen voksne i livene sine. Mange har etter hvert flyttet til andre mottak andre steder, men de kommer gjerne tilbake og besøker oss.

Mange reformasjonsmarkeringer i Frikirkens regi

I anledning reformasjonsjubileet i år, blir det en rekke arrangementer og markeringer. Rett over påske arrangeres tur til Wittenberg, Erfurt og Eisenach med Wartburg fra 24.april-1.mai. Jan Gossner og Rolf Solås er reiseledere.

Det blir reformasjonssymposium på Stavern folkehøyskole, Fredtun 30.mai-1.juni. Lørdag 4. november holdes messe over Luthers Lille Kate-

kisme på Synodemøtet, skrevet av Per Eriksen. I tillegg blir det undervisning og ulike markeringer på Synodemøtet 2.-5.november, ved Stavern folkehøyskole, Fredtun.

Temagudstjenester holdes fire søndager i løpet av høsten 2017, i de lokalmøtene som ønsker det. Informasjon og prekenforslag sendes ut i april. Aktuelle artikler skrevet av teologisk fagråd

trykkes i Budbæreren utover året. I tillegg vil det være lokale arrangement og markeringer, i Frikirken og tverrkirkelig.

Frikirken vil også markere reformasjonen sammen med alle andre kirkesamfunn i Norge, under Rådsmøtet til Norges Kristne Råd 27.-28.mars. Mer informasjon kommer i månedsskiftet januar/februar.

Nye landsmenn og nordmenn

strømmer til Alpha-kurs i Vennesla Frikirke

Stadig flere finner veien til Vennesla Frikirke når menigheten arrangerer Alpha-kurs. Blant deltakerne er mange asylsøkere og mennesker med innvandrerbakgrunn.

Tekst **Geir Arne Johansen**

Før jul skrev vi om at det er flere menigheter som nå ønsker å ha et arbeid blant innvandrere. Frikirken har også en egen innvandrerkonsulent som veileder og bidrar i dette arbeidet.

Lyder Johansen (59) er medlem i Vennesla Frikirke, og har vært med i Alpha-teamet i til sammen fire år. – Det er veldig mange som kjører Alpha-kurs, og vi har jo også gjort det før uten å ha så stor oppslutning som nå, sier Johansen. I fjor vinter hadde menigheten et kurs med totalt 130 deltakere, lederne inkludert. – Det er en gjeng med et bevisst forhold til tro. Også tror jeg det handler mye om at vi skaper gode relasjoner og kontakter ut over egne rekker, sier Johansen. Selv har han vært med i to runder, med noen års opphold mellom disse. Ett kurs hver høst er målet. I fjor høst var det særlig mange med innvandrerbakgrunn og asylsøkere som kom på Alpha-kurs i Vennesla Frikirke.

Samarbeid med KIA

– Vi var egentlig ikke forberedt på at så mange asylsøkere ville komme, siden de kom rett før kurset startet. Det løste seg heldigvis fint med tolker, så de kom nærmest som himmelsendt, forteller

Johansen. Han tror det er det helhetlige tilbudet med undervisning, godt miljø og gode samtaler som trekker både lokale folk og fremmedkulturelle til samlingene. – Vi har fått gode tilbakemeldinger på det. I fjor høst hadde vi et litt mindre kurs på cirka femti deltakere. Rundt tjue av dem var fra henholdsvis Syria, Irak, Afghanistan, Iran og et land i Afrika. Da måtte vi ta det litt på hælen, men det ordnet seg med oversetting til både persisk og arabisk. Det ble en fin og nyttig erfaring, der vi måtte bevisstgjøre oss på at vi underviser for mennesker med en annen kulturell og religiøs bakgrunn, sier Johansen. Menigheten har et godt samarbeid med den lokale KIA-caféen, der de knytter kontakter og får gode relasjoner før kursene begynner. Det er ikke et formelt samarbeid med KIA, men mer som et naturlig gjensidig samarbeid og vennskap. – Det handler mye om å bygge vennskap med mennesker, som vi så kan få invitere med på kurs. Vi håper å fortsette med å holde kurs for flere nasjonaliteter, og KIA-caféen er av stor betydning i så måte.

Mange frivillige

Lyder Johansen forteller at han har hatt en gjeng kamerater i mange år, der flere ikke hadde noe personlig forhold verken til tro, kirke eller menighet. En kveld de var samlet foreslo han at de kanskje kunne gå sammen på Alpha-kurs. Dermed stilte ti-tolv menn i sin beste alder opp på kurs. Så gikk det slag i slag. Kameratene spurte andre venner om de ville være med, og interessen smittet. – En av kameratene mine var uttalt ateist, og veldig tydelig på det. Nå er han en kristen, og selv medarbeider på kursene, forteller Johan-

sen. Den store økningen av kursdeltakere krever mange frivillige. Selv er Johansen en del av lederteamet, som nå teller 15-20 personer. En egen komité har ansvar for planlegging og gjennomføring av kursene, og et stort kjøkkenteam står for bevertningen. I tillegg har gruppeledere og medledere definerte oppgaver. – Folk har kommet igjen og igjen, så det har vært lett å få med frivillige, sier Johansen.

Gjestfrihet og åpenhet

– Vi har et utrolig lederskap med fokus på hva som er «kraften» i Alpha: Bønn, inkludering og prosesser, sier hovedpastor i Vennesla Frikirke Arvid Hunemo. Når Alpha-kurset holdes, samles ledere én time før og til debriefing etter. De samtaler om kveldens kurs, ber sammen, ber for hverandre, oppmuntrer og inspirer. – Mennesker blir tatt imot med gjestfrihet og åpenhet. Under hver Alpha-kveld er teamet opptatt av å være vertskap. Å bli tatt imot er avgjørende for hvordan kvelden oppleves, sier Hunemo. Og legger til at de «jukser» ikke med Alpha-

POPULÆRT Alpha-kurset samler mange i Vennesla Frikirke, der blant andre mange asylsøkere har kommet til tro.

konseptet. Tidsrammene holdes. Innholdet presenteres slik det har vært i flere år, med små justeringer. – Vi lar mennesker være i prosesser. Her presses ikke folk til å mene eller tro noe de ikke har en overbevisning om. Det største er å se hvordan Gud virker i prosessene. Gjennom undervisning, samtale og bønn åpnes hjertene for Jesus. «Og når Ordets nøkler åpner en lukket hjertegrind, går vi ett skritt til siden slik at Jesus slipper inn». Arvid Hunemo understreker at Alpha ikke er en metodikk, men et verktøy for å hjelpe oss til å tenke på nye mennesker og legge til rette for det. – Alpha er ikke skippertak, men måten vi møter og er sammen med mennesker på for å vise hvem Jesus er. Alpha-weekenden har gjort mye for å hjelpe mennesker til å erfare troen. Vi ønsker at Alpha skal prege menighetskulturen med vennlighet, gjestfrihet, bønn, samtaler og Ordet, sier han.

LEDER

Anne-Kristine
Bjørgsvik Wiecek

Hvilens år

Vi er inne i et viktig år for Frikirken. Det jobbes med strategi for Frikirken, frem mot stedet hvor ting avgjøres i vår struktur: Synodemøtet for Den Evangelisk Lutherske Frikirke. Det er avgjørende viktige spørsmål vi stiller oss i disse dager, for å finne fram til hva Frikirken skal være i framtiden, hva skal vi prioritere og hvordan skal vi gjøre det.

Derfor kan valg av tittel på dagens leder virke underlig. Det synes jeg også... MEN så har jeg innsett at både undertegnede, medarbeidere og ledere i menighetene våre, trenger akkurat å forske på ordet HVILE. Samtidig som vi skal jobbe med mål og strategi.

Hvorfor? Og hvordan henger dette sammen?

Når vi som tror vi er så viktige i Guds rike, tar et skritt tilbake eller til siden, frivillig eller ufrivillig, så kan det faktisk skje noe. Først kan det virke som om alt bryter sammen. Hvis ikke du leder barneklubben, står den faktisk i fare for å bli nedlagt. Det er tragisk. Men kan være det nødvendige for at noe nytt kan spire fram. Eller ved at viktige du, trer litt tilbake, kan noen nye mennesker ta ansvar. Helst sammen med deg. Vi ønsker å se generasjonene lede sammen. Ikke kun gi stafettpinnen videre til hverandre, men ha overlapping og lede sammen.

Jeg tror det er flere i Frikirken som trenger å innse at dette er Guds verk, det står og faller ikke ved OSS. Mye bra skjer i egen kraft, men både unge og gamle blir slitne. Dagens unge blir karakterisert som generasjon Perfekt. De skal prestere over alt. I kirken også?

Hva slags forbilde er vi som foreldre og ledere i dette? "Å trekke seg tilbake, for ikke å dra av sted", skriver Thomas Sjødin i boka "Mens du hviler". Hvile kan være et ord verdt å utforske i 2017. En hviledag i uken som balansehjelp for de andre. Hvile er ikke først og fremst å gjøre ingenting, skriver han. Men å gjøre noe annet. For en del av oss er det stillhet. For noen av oss er det å skru av skjermer og duppedingser.

Uansett hva svaret på hvile, er for deg. Jeg tror det vil gjøre våre familier, menigheter og kirkesamfunn godt, at vi avtaler oss i mellom å stoppe opp og erkjenne at Gud vil noe med oss. Ikke bare det vi kan gjøre for han, men være sammen med han. Og la han gjøre verket i oss- og gjennom oss.

Tilbake til Posten

Vi har en periode prøvd en alternativ distributør for levering av Budbæreren til dere abonnenter, men da leveringen ble for ustabil går vi tilbake til vanlig postomlevering med navn merket på avisen.

Budbæreren

Organ for Den Evangelisk Lutherske Frikirke

ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK

Fast medarbeider fra kommunikasjonteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbæreren@frikirken.no
Bladet utkommer med
17 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Nr 1 Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Budbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Leverandøren Helthjem Mediapost sørger for at bladet går med avisbud på døren til våre lesere sammen med morgenavisen. De stedene hvor det ikke er avisbud vil Budbæreren som før bli levert av Posten (Bring). Ta eventuelt kontakt med servicesenter@helthjem.no for adresseendring eller tilbakemelding på hvordan levering fungerer.

Budbæreren trykkes på miljøpapi
Tilsluttet Fagpressen

INNSPILL

Jarle Skullerud

Justere kursen mot fedrenes mål

Jeg startet 2017 sammen med cirka 60 engasjerte Frikirkemedlemmer. Vi var sammen for å sette oss noen klare mål for de neste 6-7 årene.

Trække opp noen nye stier. Justere kursen, slik at vi fortsetter å vandre mot fedrenes mål! Slik at vi best mulig kan bringe evangeliet til mennesker i vår tid.

Mye er annerledes i Den Evangelisk Lutherske Frikirke enn da våre fedre brøt med statskirken for nesten 150 år siden. Mye er annerledes enn da Martin Luther for 500 år siden oppdaget hva som menes med "Guds rettferdighet" i Romerne 1,17.

Men evangeliet er det samme, og oppdraget er det samme, et oppdrag vi har lovet å være sammen om. Ingen mål- eller strategiprosesser gjør oss til en bedre Kirke. Det er det bare evangeliet som gjør. Der evangeliet forkynnes rent og klart, der frigjøres mennesker til å leve for Gud - og for andre mennesker. Magnus Malm sier det slik: "Når et menneske har sagt ja til Jesus, får livet en ny frihet. Den utrolige mengden energi som har gått med til å forsvare sitt eget liv og bygge opp sin verdi på egen hånd, blir nå frigjort. Prosessen kan strekke seg over flere år, men hele tiden er den rettet mot større frihet. Omstendighetene er ikke lenger en trussel man stadig må verne seg mot eller prøve å presse inn i sin egen velordnede verden."

Jeg ber om at vi i 2017 får erfare evangeliets kraft i våre liv. At vi får vende tilbake til den første kjærligheten, Guds kjærlighet til oss. Jeg ber om at alt vi gjør som Kirke, skal springe ut fra dette!

Og likevel er det avgjørende at vi tenker gjennom styrker og svakheter for å finne ut hva det er nødvendig å gi et særlig fokus nå. Dette arbeidet er startet, og jeg gleder meg til fortsettelsen. Jeg håper at hele Frikirken vil engasjere seg, slik at vi kan stå sammen, både om oppdraget og om noen nødvendige mål for å kunne nå det store målet. Noe av det som er kommet tydeligst frem i målprosessen så langt, er nødvendigheten av å slippe til unge mennesker, at vi styrker og utruker hjem og familier, og at vi på ulike måter bringer evangeliet til mennesker utenfor våre kirker. Vi har snakket om at en godhetskultur må prege alt vi gjør, og at vårt fellesskap må være et sted der vi ser etter det gode hos hverandre - og sier det!

2017 er altså året for Frikirkens 113. ordinære synodemøte. Saker til menighetsbehandling sendes ut allerede i slutten av mars. Jeg håper på stort engasjement, og like ung gjennomsnittsalder som på strategisamlingen. Jeg utfordrer alle menigheter som kan sende mer enn en representant, til å sørge for at halvparten av representantene fra deres menighet er under 35 år. Bare slik kan synodemøtet gjenspeile våre menigheter og medlemmer. Bare slik kan vi sikre at vi står sammen om oppdraget, på tvers av alle generasjoner!

La oss sammen finne nye veier og stier, slik at vi kan formidle det samme radikale evangeliet som Luther gjenoppdaget for 500 år siden, og som har preget kirker over hele verden siden!

Budbæreren 2007

Enda flere medlemmer!

En opprydding i Frikirkens og Den norske kirkes medlemsregistre har gitt en reduksjon i Frikirkens medlemsmasse på 1.951 medlemmer. Av disse har 1.681, de fleste i utgangspunktet feilaktig oppført i Den norske kirkes register, dessverre sagt at de ikke ønsker å stå i Frikirkens menigheter lengre, men heller vil være medlem av statskirken. (...) Når de har flyttet fra sitt barndomshjem var det ikke naturlig å gå inn i en av Frikirkens menigheter på sitt nye hjemsted. Det er svært beklagelig. En av grunnene er at våre menigheter er svært ulike, så selv om du «kjenner» en godt, er

det ikke sikkert du føler deg hjemme i menigheten i nabobyen, da den av ulike grunner kan være veldig forskjellig. Dette mangfoldet i Frikirken er noe flott, men også en stor utfordring! (...) Jeg tror Gud har skapt oss ulike og at han fryder seg over den variasjon vi ser rundt oss. Vi ønsker ikke ensrettede menigheter for helt like mennesker; «de som strikker» eller «de som mekker motorsykkel». Vi ønsker mangfold innen en menighet, av alder, hudfarge, kjønn og bakgrunn. Men dette skaper utfordringer. Er vi beredt i Frikirken til å ta de utfordringene?

Anne-Kristine B. Wiecek, Bb nr 01

GUDS NÆRHET Noen delte tanker om hvordan de ved å komme seg ut i naturen kunne kjenne opplevelsen av Guds nærhet og hans himmel og beskyttelse over livet, skriver Unni Westli.

«men hvorfor så lite om Jesus»

ETTERTANKE
Unni Westli

*Du taler om vær,
du taler om vind,
du taler om rosen
på ungdommens kinn,
men hvorfor så lite om Jesus?*
(Lina Sandell)

Tredje søndag i advent hadde jeg invitert en gjeng med folk hjem til meg. Det er jo begrenset hvor mange mennesker som går inn i en stue i en blokkleilighet men denne kvelden hadde jeg tøyd de vanlige grensene litt og det var deilig fullt her. Noen kjente hverandre godt fra før av, andre kjente ingen av de som var der bortsett fra meg. Det var noen jeg har vært gode venner med lenge, og andre som jeg har blitt kjent med denne høsten. Med andre ord en blandet forsamling.

Jeg elsker å ha sånne kvelder hjemme hos meg, sosialt, mennesker som prater, spiser god mat, blir kjent med hverandre. Men denne gangen hadde jeg en ekstra motivasjon for å invitere. Jeg ønsket at vi i den hyggelige, men ofte travle førjulstiden, skulle hjelpe hverandre med å holde fokuset mot Jesus oppe. Alle hadde fått utfordringen om å tenke litt på hva de gjorde for

å holde fast på dette fokuset midt i pepperkakebaking, juleavslutninger, og alt det andre koselige og sosiale vi gjør i denne tiden. Og de som ønsket kunne få dele.

Egentlig syntes jeg det var ganske skummelt å sende ut invitasjonen med en slik utfordring. Tenk om de jeg inviterte ville føle dette påtrengende og dumt. Tenk om de ville føle at de ikke ble invitert til en hyggelig kveld, men til en gruppesamling eller noe møteliknende greier. Enda skumlere syntes jeg det var når jeg dreide samtalen inn på utfordringen når vi satt sammen og spurte om noen hadde noe å dele. For tenk om det ble stille. Tenk om det bare var jeg som ville si noe – for jeg hadde selvsagt forberedt meg og hadde noe å dele. Tenk om dette ville bli veldig kleint – som et sånt vitnemøte fra kirka der vi synger vers etter vers på en sang og venter på at noen skal si noe mellom versene, men det er bare helt stille. Ville jeg ødelegge den gode stemningen i stua.

Vi fikk en fin kveld. God mat, hyggelig fellesskap og gode samtaler. Og når jeg dreide samtalen inn på den utfordringen folk hadde fått, fortsatte samtalen godt. Jeg hadde vært tydelig på at det ikke var noe press på at alle måtte dele, og sånn ble det også. Noen hadde noe de ville dele, andre delte ikke egne ting, men deltok i samtalen

om det som ble delt. Noen delte tanker om hvordan de ved å komme seg ut i naturen kunne kjenne opplevelsen av Guds nærhet og hans himmel og beskyttelse over livet. Flere delte sanger som betydde noe for dem, og mye av fokuset handlet om at Gud så de små, de som kjente seg lite verdifulle og de som ikke hadde noe å bidra med. En av de som var hos meg sa: ”Jeg har ikke noe å dele her. Egentlig har Jesus forsvunnet for meg en eller annen gang mellom black friday og søndagsåpent på Expert. Men det var fint å få denne utfordringen, for da måtte jeg jo tenke på ham og det jula handler om.”

Jeg satt igjen med glede og taknemlighet etter denne kvelden. En av gjestene hadde delt sangen ”Little drummer boy” og hvordan hun kjente at Jesus smilte når hun gav det lille hun hadde å gi til ham, selv om det kjentes lite og verdiløst. Og det kjentes for meg som at Jesus ga meg ett av sine smil når gjestene mine hadde gått denne kvelden. Jeg tror han likte å være invitert inn, og å få litt fokus. Og jeg tror sannelig at jeg skal overvinne denne frykten min for å snakke om Jesus når vi er sammen litt oftere framover. For vi snakker jo så lett om alt mulig annet ”men hvorfor så lite om Jesus.”

”Og jeg tror sannelig at jeg skal overvinne denne frykten min for å snakke om Jesus når vi er sammen litt oftere framover. For vi snakker jo så lett om alt mulig annet ”men hvorfor så lite om Jesus.”

Ferdiglagte gjerninger

Gud har gitt oss evnen til å ta egne valg. Vi sitter med nøkkelen i våre egne hender til å konstruere det livet vi ønsker å leve (...) Et av nyttårsforsettene i år kan kanskje være at vi starter hver dag med å innstille vår ånd og vårt hjerte på å gå i ferdiglagte gjerninger ut fra det faktum at vi er på jorda for å leve for noe større enn vår egen agenda. Mennesker rundt oss kan bli forvandlet når vi forstår hvem vi er i Kristus og hva Han har kalt oss til.

Anne Gustavsen i
Korsets Seier

Guds rike

Guds rike er forskjellig fra andre riker. Det er ikke et rike du kan se, og til forskjell fra alle andre riker vil det vare i evighet. I dette riket er Kristus konge, Jesus er Herre. I dette rike er det ingen kriger, bare fred, ingen sorg, bare glede, ingen sykdom, bare sunnhet, ingen død, bare liv, ikke noe hat, bare kjærlighet, ikke noe frykt, bare tro og tillit. Det er et rike du ikke blir del av fordi du gjør deg fortjent til det, det er et rike du blir del av ved tro, fordi Gud gjennom Jesus har gjort det som skal til for at vi kan bli en del av det. Jesus understreker at Gud, gjennom Jesus, har brakt Guds rike nær, for bare gjennom ham kan vi finne veien til Gud, til Guds rike.

Erhard Hermansen på Herøy
Frikrykke sine nettsider

Sterk i motgang

På tross av presset de kristne utsettes for, hører vi om få som velger å gi opp og bytte tro. De holder fast, uansett. De har møtt Gud. De har opplevd Ham som sterk og trofast, trass den motgangen de møter. Har du også det? Er du klar til et nytt år med Ham, uansett hva det bringer? Det kan være at det ikke blir et lett år. Kanskje dukker der opp noen utfordringer på din vei i 2017. Men om du vil, så vil Jesus være sammen med deg hele året, både i det vanskelige og i det gladelige.

Morten Askeland i
Åpne Dører

SPOR

MISJONALT LIV I MILITÆRET

TAKK Jan Inge Ringsby blir takket for tro og lang tjeneste som sjefsprest i Forsvaret, av Synodeformann Jarle Skullerud.

-I jobben som pastor er du hyrde, som feltprest er du evangelist, sier Jan Inge Ringsby.

Det handler om å være til stede – og våge å omfavne både livet og angsten for å dø. Å sammen med de andre i avdelingen erkjenne smerten og sårbarheten i møte med krig, og samtidig kjenne overlevelsesinstinktet. Det som gir deg den overveldende gleden over å ha overlevd oppdragene, - også denne gangen.

TEKST **ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK**

Jan Inge Ringsby (59) går av som sjefspastor i Forsvaret, hvor han har representert Frikirken. Målet har vært å formidle evangeliet. Det har han gjort. - Jeg har vært tett på mennesker, tettere enn presten normalt kommer i norsk menighetsliv. Vi lever tett på hverandre og tett på liv og død 24 timer i døgnet i månedsvis, sier Ringsby. Nærheten til menneskelivet i denne tjenesten har han ikke ønsket å være foruten. Og han mener at det ville vært umulig å oppleve en slik intens nærhet noe annet sted enn ute i militære operasjoner.

Han har vært pastor i Halden og i Randesund og kjenner kirkesamfunnet ut og inn. De siste årene har han vært Frikirkens mann i Feltprestkorpsset, og kom inn fordi en annen Frikirkemann i Forsvaret utfordret ham. Helge Utaker var Feltprost og så at Ringsby kunne passe for jobb i Forsvaret.

- Jeg hadde sagt opp som pastor i Halden for å være med å etablere Luthersk Bibel og Menighetsseminar(LBM) på Fredtun i Stavern, men så ombestemte Synodestyret seg og skolen ble ikke flyttet. Helge Utaker utfordret meg da til å bli med det norske krigsskipet som skulle til den Persiske gulf som skipsprest. Jeg sa ja, men at vi trengte en base i Norge før jeg dro. Det ble kall til pastortjeneste i Randesund, en rask flytting og så ut i tjeneste i Gulfen.

Det ble åtte år i Randesund, avbrutt av et halvt års feltpresttjeneste i Bosnia under krigen der. I 1999 ble han utfordret til å søke stillingen i Telemark bataljon. Han fikk denne, ble i Forsvaret, og er nå den av feltprestene som har vært mest i utlandet på operasjoner. I tillegg til Den persiske gulf og Bosnia har han tjenestegjort med norske styrker i Makedonia, Kosovo, Irak, Afghanistan og Chad. Til sammen har det blitt noen år som prest ute i krig og konfliktområder.

- Jeg så Jan Inge i Halden og Randesund og tenkte at han er jo født til dette. Du trengte ingen tilvenning til

Forsvaret, sa Helge Utaker i en tale til Jan Inge Ringsby i anledning av at han ble takket for sin innsats for Frikirken, i Forsvaret.

- Passer man til å jobbe i Forsvaret, passer man til å jobbe i Frikirken. Begge lever nært mennesker, sier Utaker.

Jan Inge Ringsby går nå av med pensjon i Forsvaret og vil jobbe videre som seniorrådgiver i Nordic Trust, et firma som stiller erfarne kripspsykologer på beredskap for norske virksomheter i utlandet.

Synodeformennene har hatt tilsyn med Frikirkens prest i Forsvaret og Ringsby har satt stor pris på kontakten og anerkjennelsen fra Arnfinn Løyning og nå sist Jarle Skullerud.

-Jeg må være så ærlig å si at jeg har vært i tvil om i hvilken grad har det vært akseptert og anerkjent i kirkesamfunnet at jeg har vært Frikirkepastor, sendt ut i krigssoner. Arnfinn var veldig tydelig på å yte omsorg og oppfølging. Det har vært en gave og har vært en forutsetning med en krevende tjeneste. Relasjonen til min sendekirke har vært veldig viktig. Og jeg er glad for at Jarle Skullerud videreførte dette, sier Ringsby.

- Jeg beklager nesten at du slutter nå. Dette har vært et spennende samarbeid i halvannet år, kunne ønske vi fikk ha mer tid sammen. Jeg har ambisjon om at Frikirken har to pastorer i Feltprestkorpsset til enhver tid, sier Skullerud, som poengterte at han har lært mye og sett mange muligheter.

- Jeg har vært bevisst på å være fra en minoritetskirke. Det har gjort det enklere for pinsevenner, human-etisk forbund og muslimer å få forståelse i ledermøtet når det skulle tilrettelegges for at de skulle ha ansatte i Feltprestkorpsset, sier Ringsby.

- Jeg kunne ønske flere av Frikirkens pastorer kunne ha et vekselbruk mellom å være pastor i menighet og i Forsvaret, sier han som selv har opplevd begge deler. Jeg har et håp om at Frikirken framover skal være tilstede i Forsvaret, der treffer vi en bredde av befolkningen vi ikke så ofte er i kontakt med ellers.

HELDØGNS-PRESTEN

- Som feltprest ute i operasjoner er du 24/7- presten. I de merkeligste si-

TILSTEDE Jan Inge Ringsby håper at Frikirken også i fremtiden vil være tilstede i Forsvaret, der vi treffer en bredde av befolkningen vi ikke så ofte er i kontakt med ellers.

SPOR

BLE UTFORDRET

Tidligere feltprost Helge Utaker oppdaget tidlig at Ringsby hadde potensiale som prest i Forsvaret, og utfordret ham til tjeneste der.

tuasjoner blir det spurt etter deg. «Og nå har vel presten noe han skal si?»- spør noen plutselig. Da er det å si noe på strak arm ..., sier Ringsby, som er vant til å være beredt. - Du skal si noe som forstås. I jobben som pastor er du hyrde, som feltprest er du evangelist, sier han. Det innebærer å presentere evangeliet til dem som ikke kjenner det på en slik måte at det forstås som aktuelt for dem.

En prest i Forsvaret møter mange fordommer. Ikke bare fra de som gjør tjeneste der, men også fra oss andre. Dette merker Ringsby. Og det merker vi som møter oss selv i døra, i møte med han. For hvorfor skal kirkesamfunnet ha en prest med på laget ut i krigsoperasjoner eller fredsbevarende styrker? Er han ikke da med å legitimere det som skjer?

- Dere har valgt politikere som har bestemt at Norge skal være med i bestemte militære operasjoner. Hvem er jeg eller du til å si at de menneskene som blir beordret ut ikke skal ha en prest tilgjengelig? Spør han og håper på en reaksjon. Det får han.

- Krigens folkerett, Genèvekonvensjonene, gir rett til religiøs betjening også under krig. I Norge har vi hatt verneplikt og disse er for en tid tatt bort fra det sivile samfunn og muligheten til religiøs betjening. Alle norske avdelinger i Forsvaret har derfor hatt prest. Hva skulle grunnen være til at når vi sender noen enda lenger bort og med høy risiko, at de da skulle fratras retten til å ha prest?

Ringsby har vært en av de prestene i Forsvaret som har vært villig til å dra ut på vanskelige oppdrag. Flere vegrer seg mot det, også av etiske grunner. Det synes han blir vanskelig. - Jeg har jobbet med å forberede folk på krevende oppdrag, både dem og familiene deres. Det at jeg selv har opplevd dette på kroppen gir meg en spesiell troverdighet

når jeg snakker om det.

Ringsby sin erfaring av å være tett på liv og død, er noe han snakker varmt om. Vi merker på hele han at dette ville han ikke vært foruten.

-Først; målet er å gi dem evangeliet. Presterollen er annerledes i Forsvaret enn den er i Den norske kirke og i Frikirken. Men det er menneskers behov og våre muligheter til å møte dem som styrer hva vi gjør, og tilbyr. Min «rekord» er 20 feltgudstjenester på en måned. Hva klager vi prester i Norge over egentlig, når vi har tre-fire gudstjenester i måneden?

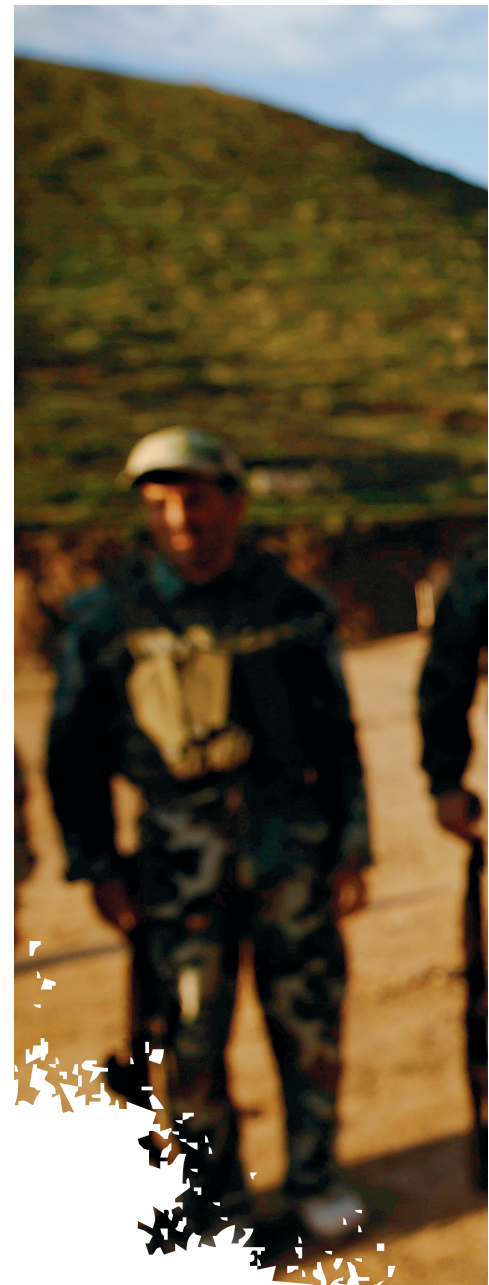
Ringsby smiler like stort som han raskt blir gravalvorlig igjen. Han sats: - De jeg møter på gudstjeneste i felten kommer frivillig. Til forskjell fra hva som kan være tilfelle for mange i menigheter i Frikirken, kommer de lite av pliktfølelse eller andres forventninger. De kommer motivert!

- Og hvorfor kommer de på gudstjeneste? Det kan være fordi de skal ut på oppdrag, er usikre. De kommer fordi de trenger det og ønsker det.

- På en feltgudstjeneste har vi bønn. Og jeg har spurt hva de ønsker at vi ber for. Noen vil på hver gudstjeneste tenne lys og be for kjærestene eller barna hjemme. Andre vil at vi ber for oppdraget de skal ut på den dagen. En annen gang ber vi for en bestemor hjemme som har kreft ..., forteller Ringsby.

- De eksistensielle spørsmålene blir helt annerledes for en 19-åring som kan frykte å miste livet, enn for våre ungdommer hjemme. Vår militære profesjon gjør at vi må tenke gjennom eksistensielle spørsmål, mener han. Og i avdelingen har vi både unge vervede og voksne offiserer, kvinner og menn. Kanskje gjør den tynne grensen mellom liv og død at gudstjeneste og bønn oppleves mer relevant?

- Kanskje kan vi sammenligne

med den økte kirkesøkningen under krigen her hjemme? I dag synes det som velferden og hyttelivet kveler mye av menighetslivet i Norge. Her hjemme ser vi også at såkalte «kirkefremmede» bindes av konvensjoner og må ha unnskyldninger for å gå i kirka. Man sier at kona vil ikke, ungdomene vil ikke ... Ute i militære operasjoner er det akseptert å bryte slike konvensjoner og det er ok å gå på gudstjeneste, mener Ringsby, og elsker å være med å senke terskelen for at noen tør å ta imot Ordet. Å se dem som ellers ikke søker kirken benke seg i kapellet, er magiske øyeblikk han tar med seg som skatter. Og det å få oppleve at noen går til nattverd for første gang er stort. Da tenker jeg at Gud har virket. Kanskje er det som en bekreftelse på at det var riktig at presten dro med sin avdeling ut likevel, spør han ettertenksomt?

HJEM TIL FAMILIEN

Jan Inge Ringsby og kona har vært sammen om avgjørelsen om å leve et slikt liv. Kall og valg som har konsekvenser. 18 år har det blitt for ekteparet, med pendling og delt bosted.

Passer man til å jobbe i Forsvaret, passer man til å jobbe i Frikirken. Begge lever nært mennesker.

Helge Utaker

Basen har vært Randsund, og der har kone og barn bodd. Selv har han etter hvert pendlet til seks ulike tjenestesteder i Norge, i tillegg til dem i utlandet.

- I 1999 hadde vi familieråd. Berit og guttene ønsket å fortsette å bo i Randsund, så skulle jeg heller pendle. Vi hadde små barn da jeg dro på utenlandsoppdrag første gang. Vi måtte diskutere det. Og det er helt klart et valg; hvis du vil tjenestegjøre i Forsvaret er dette en pakke som følger med det, sier han tydelig, og er rask til å tilføye: Jeg er, og har vært ufattelig heldig med kone og barn. Dette er ikke en livsstil som jeg uten videre anbefaler. Det kreves mye tillit mellom ektefeller og åpen kommunikasjon. Og en må være til stede når man er hjemme.

Jan Inge Ringsby har i kraft av sin tjeneste holdt mange forberedende kurs for familier og par, der den ene skal dra ut på en militær operasjon. Hans egne erfaringer har vært svært viktige.

-Når den ene er ute på oppdrag må en mentalt ha evne å koble om. Vi har snakket i telefonen mens jeg var ute, men måtte lage kjørerregler. På

hvilket nivå skal problemene være før du skal dele dem, det er jo to døgn før du kan komme hjem selv ved alvorlig sykdom og død. Hvilke ting skal dere bry hverandre med, har jeg spurt kursdeltakere, og vi har spurt hverandre hjemme. For oss soldater ute har det vært viktig å vektlegge at vi skal høre på, ikke belaste den som ikke kan gjøre noe med det vi opplever ute.

-For oss som er ute, har vi hatt ordninger for debrief. Det vil fort skape bekymring hjemme å høre om hva vi har vært med på eller hvor nær vi var alvorlige hendelser. Vi oppmuntrer til å ta ut spenningen oss imellom i stedet for å ringe hjem til mor eller dama, sier han, og vet at det er ikke samme ordningene for dem hjemme.

-Det er klart dette kan gjøre det ensomt for den som er hjemme, og som må bære barns gleder og sorger alene, i det daglige. Men for at vi skulle takle avstanden, måtte vi løse det slik, -sier han. Men at vi lever mer separate liv, det er en kjensgjerning. Det er ikke noe gjennomsnittsliv.

Nå flytter de sammen igjen på

heltid. Den nye jobben har kontor i Mandal, og der planlegger de å bo i ukedagene. Helgene blir nok i Randsund, med nærhet til familie, venner og menigheten på Hånes.

-Det verste med å være hjemme i Norge på perm, kan være en form for ensomhet og følelsen av fremmedgjøring i møte med nordmenns engasjement for eksempel over fem kroners økning i bompenger. Det kan høres arrogant ut, men når du har vært så nær på liv og død og opplevd krig og lidelse, oppleves engasjementet rundt en slik prisøkning som ganske meningsløst. Også derfor blir felleskapet mellom veteraner så sterkt. Vi forstår hverandre. Det er på en måte både godt og litt trist at familiene ikke kan ta helt del i dette felleskapet.

Nå skal han være hjemme, men er glad for å ha valgt som han har gjort. Hver må finne sin tjeneste. Jan Inge Ringsby er glad han fant stedene Gud ville han skulle være.

- Jeg har vært tett på mennesker, tettere enn presten normalt kommer i norsk menighetsliv. Nærheten til menneskelivet i denne tjenesten har han ikke ønsket å være foruten.

OPPLÆRING Soldater fra Telemark bataljon trener opp Peshmerga soldater i grunnleggende soldatferdigheter som skyting, sanitet, EOD, og enkle stridsteknikker i en treningsleir ved Erbil i Nord-Irak (Kurdistan). (foto: Torbjørn Kjosvold/Forsvaret)

Nytt fellesskap i Bergen

Bergen Frikirke Sandviken er en ny forsamling av Bergen Frikirke lokalisert i Sandviken, som søker å nå studenter og unge voksne.

Forsamlingen er ikke en selvstendig menighet, men en del av Bergen Frikirke under ledelse av eldsterådet der. Steinar Hjelset er forsamlingsleder, og forteller til Budbæreren at dette er et steg mot å tenke flerstedsmenighet for Bergen Frikirke. – Gjennom høsten har vi hatt månedlige oppstartsamlinger der folk har blitt bedre kjent med kirken, hvem vi er og hva vi ønsker å oppnå. Vi har også arrangert Alpha-kurs en gang i måneden, forteller han. Bergen Frikirke Sandviken ligger i Sandviken, nord for Ber-

lingsleder, og forteller til Budbæreren at dette er et steg mot å tenke flerstedsmenighet for Bergen Frikirke. – Gjennom høsten har vi hatt månedlige oppstartsamlinger der folk har blitt bedre kjent med kirken, hvem vi er og hva vi ønsker å oppnå. Vi har også arrangert Alpha-kurs en gang i måneden, forteller han. Bergen Frikirke Sandviken ligger i Sandviken, nord for Ber-

Hvorfor stopper veksten opp?

I mange menigheter stopper veksten i antall når man er mellom 120 - 200 på gudstjenestene. Hva gjør at veksten stopper opp? Øivind Augland gjennomgår menighetens vekstfaser, og hva som kan være hindringer for å vokse videre til neste fase. Han vektlegger særlig hvor viktig det er å ha et fokus på å multiplisere eller plante nye fellesskap.

Artikkelen kan brukes i menighetens lederskap for refleksjon rundt hvor dere er som menighet. Dette er temaet i artikkelen og videoen som ligger på Frikirkens nettside www.frikirken/nohvorfor-stopper-det-opp

Organisasjon og organisme

I NT kan vi lese at menigheten og det kristne fellesskap beskrives både som en organisme og en organisasjon. Menigheten omtales som både familie og saueflokk. Det er svært organisk. Men den omtales også som Guds Hus og Guds tempel. Dette er bilder som henviser til noe som er mer statisk. Det er ikke noen motsetning mellom det organiske og det organisatoriske. Det vil alltid være vik-

tig å forstå hvordan man ivaretar et organisk fellesskap, samtidig som en tar på alvor at en også er organisasjon med de ulike utviklingsfaser som en organisasjon går gjennom.

I Guds skaperverk finner vi også en fantastisk struktur. Når du feller ett tre kan du se årringene. De svarte ringene er mindre enn de hvite. De svarte viser vinter, de hvite viser vår og sommer med stor vekst. Vinteren gir liten vekst. Det er en smerte og krisetid for treet, men det er nettopp den tette veksten i treet gjennom vinteren og krisetiden som gir treet evne til å bære den store kronen og bli stående i høststormene. De hvite ringene indikerer vår og sommer med fødsel, vekst og nytt liv. Gjennom ringene kan du lese alderen på treet. Det er en struktur og rytme i alt i naturen, slik er det også i Guds rike. Selv i det organiske finnes det en organisert virkelighet.

Det er viktig å forstå hvordan Guds rike vokser. Matt 13:31-32 "Han fremsatte en annen lignelse for dem og sa: Himlenes rike er likt et sennepsfrø som en mann tok og sådde i åkeren sin. Det er mindre enn noe annet frø, men når det vokser opp, er det større enn hagevekstene og blir til et tre, slik at fuglene under himmelen kommer og bygger rede i grenene". Guds rike

MENIGHET-SPLANTING Øivind Augland er prosjektmedarbeider i menighet-splanting.

vokser alltid fra det mindre til det større. Slik er det også i menigheten og ulike fellesskap innen menigheten. Vår oppgave som ledere er å være ett utrustende lederskap og gi rom for mennesker til å gå med det Gud har kalt dem til, finne sine nådegaver og gjennom fellesskapet vokse i det.

Jeg snakker gjerne om fire "typer ledelse".

- Autentisk lederskap: Det handler om å lede ut fra kjernen i den du er. Det Gud har gitt deg.

- Strategisk lederskap: Det handler om å kunne vise vei og forutse det som skal skje og hvilke tiltak en må gjøre for å komme dit.

- Organisasjonslederskap: Det handler om evnen til å forstå hva slags struktur som må følge strategien for at den skal få langvarig virkning.

- Coaching-lederskap: Det handler om hvordan vi får det beste frem i den enkelte. Få menneskene til å fungere sammen og yte sitt beste for å bygge "Guds hus", Guds menighet.

Kanskje oppleves det som fine ord, men vi ønsker å indikere at lederskap har mange sider og er noe en også kan lære seg og vokse i. Når vi nå skal snakke om utvikling i en organisasjon, er vi inne på organisasjonslederskap. Hvordan kan vi utvikle vår evne til å forstå hva slags struktur og organisasjon som er viktig å bygge for å nå de mål vi ønsker å nå. Vi må prøve å forstå hvilke organisatoriske vekstdynamikker som skjer når vi vokser? Hva er viktig å gjøre i de enkelte fasene? Det er også viktig og spørre seg: Hvor er vi som me-

nighet? I hvilken fase er det arbeidet jeg leder? Hva er viktig å gjøre nå? Hvordan tjener strukturen de mål vi har satt oss. Er de funksjonelle?

Vi kan beskrive de ulike fasene som skjer i en organisasjonsutvikling med følgende ord:

- Pionerfasen
- Strukturfasen
- Delegeringsfasen
- Koordineringsfasen

Alle de ulike fasene har ulike kjennetegn og noe som er viktig å ha fokus på. Hver fase har også sin krise og signaler som tyder på at en er på vei inn i krisen.

Det kreves også ulike ferdigheter av lederskapet i de ulike fasene. Det er ikke en selvfølge å vokse videre. Vi ser menigheter i dag ofte stoppe opp i fase to, noen i fase tre. Frikirkens menigheter befinner seg i ulike faser med alle de utfordringene og mulighetene som ligger i den enkelte fase. Når et arbeid vokser, vil det gå gjennom en utvikling som innebærer krise og smerte (vinter). Våger en ikke å stå i det og på en sunn måte gå gjennom det, vil ofte veksten stoppe opp. Smerte er en naturlig del skal en komme videre til neste fase. Det er også viktig å forstå at en ikke kan lede på samme måte i pionerfasen som i delegeringsfasen. Nedenfor skriver jeg stikkordsmessig litt om de ulike fa-

STØRRE Megakirker eller ikke, hvorfor har veksten en tendens til å stoppe opp, spør menighetsplanter i Frikirken, Øivind Augland.

gen sentrum. Hovedmålgruppen er studenter og unge voksne som bor og studerer i området der både Handelshøyskolen og NLA er lokalisert.

Rask vekst

– Vi har hatt DNA-samlinger og cellegrupper i halvannet år før dette, og bygget opp et startte-

am. Sist helg hadde vi «Launch» (lansering, red.anm.) med femti personer tilstede, da den aller første gudstjenesten ble feiret i Bergen Frikirke Sandviken og én kom til tro. Nå er vi i nye lokaler på NLA Høgskolen i Sandviken, etter å ha vært i ulike lokaler i Sandviken siden oppstarten. Hovedpastor i Bergen Frikirke Leif Erik Nilsen fikk klippe sløyfen, og eldsterådet var til-

stede for å be for lederne. Vi har vokst fra tretti til seksti cellegruppedeltagere, og fra fire til åtte grupper. Vi har sett tre mennesker komme til tro, og tjue ikke-troende har fullført Alpha på en lokal café, sier Steinar Hjelset.

Livsnær undervisning

Han forteller at Bergen Frikirke Sandviken har

Guds rike vokser alltid fra det mindre til det større. Slik er det også i menigheten og ulike fellesskap innen menigheten.

► fått god respons i studentmiljøet. – Vi har i økende grad nådd ut på skolene i nærområdet. I starttemaet er vi kun studenter og unge voksne. I begynnelsen telte vi tjue personer, og nå er vi seksti. Så det er naturlig at vi får mest respons blant studenter og på de ulike studiestedene, sier Hjelset. Møtestilen har mye musikk, og de legger vekt på å ha praktisk og livsnær undervisning. – Vi vil være tilgjengelige og forståelige for venner som ikke tror, så møtene er typisk «Hill-

song-preget». Det som er våre kjerneverdier, og som skal kjennetegne oss, er lidenskapelig tilbedelse, inkluderende fellesskap, trofast tjeneste, daglig vekst og vennskapsevangelisering.

Tett samarbeid

Leif Erik Nilsen er svært glad for nyetableringen i Sandviken, og ikke minst for engasjementet som ligger bak. – Dette handler jo om et ønske om å nå ut til flere mennesker, for at flere skal bli

kjent med Jesus og bli hans etterfølgere. Og det kan ikke være knyttet til et bestemt kirkebygg, sier han. Siden den nye forsamlingen i Sandviken formelt er under paraplyen til Bergen Frikirke, vil samarbeidet være tett på mange plan. – Foruten at vi har det formelle ansvaret, samarbeider vi med utnyttelsen av ressurser og vi bidrar økonomisk. Dessuten har vi noen faste felles samlinger. Bønn er helt avgjørende, og vi ber fast for arbeidet i Sandviken, sier Nilsen.

sene. Det som hele tiden er viktig er å spørre seg: Er de strukturer vi har funksjonelle for å nå det oppdrag og kall Gud har gitt oss. Tjener de oppdraget?

Pionerfase: (utgående) Kjennetegn på fasen:

- Skaper et godt hjem
- Entusiasme – gleder
- Enhet og familie
- Tro, optimisme og energi
- Visjon og identifikasjon
- Villig til å gi mye inn og ofre
- Veldig organisk, hurtige avgjørelser
- Sterk vi-følelse
- Viktig å: Modellere de viktige verdiene
- Viktig å: Ha en tydelig visjon og verdier
- Viktig å: Få et bredt eierskap og få frem ledere
- Viktig å: Tilpasse aktivitet etter mengde folk

Krise: Autoritet

- Folk begynner å stille spørsmål.
- Gode ting vendes til irrita-

sjonsmomenter

- Det vi ofte ser etter er de skyldige – hvem gjør det vanskelig for oss.
- Har jeg medbestemmelsesrett?
- Se Apostlenes gjerninger kapittel 6.

Struktur fase: (Innover) Kjennetegn og viktig fokusområder i fasen

- Hjemmet utvides og men trenger flere rom der den enkelte finner sin plass.
- Konsentrasjon i lederteamet - mer fokusert som leder på sine styrker.
- Vekst i kvalitet i ulike tjenester.
- Flere blir involvert i tjeneste – nye nivåer av lederskap. Delegerer ansvar.
- Tydelighet i struktur (Det kan bli svært ineffektivt i slutten av pionerfasen)
- Trening av ledere. (første fase vokser frem lederskapspotensial – finner det ut)
- Nå trener du lederskapskom-

petanse og setter mer og mer i funksjon.

- Trene ledere bredt og hjelp slik at folk kan finne sine talenter.
- Skape eierskap til visjon og verdier i bredden av organisasjonen

Krise: Autonomi – selvstyre krise.

- Gode ledere begynner å spørre om det er plass for dem noen begynner å forlate organisasjonen.
- Spørsmål: Er det plass for min visjon og det Gud har kalt meg til?
- Noen ønsker større frihet og rom og ansvar.
- Gjør vi det vi er kalt til å gjøre – når vi ut?

DELEGERENDE FASE (utover fokus) Kjennetegn og viktige fokusområder i fasen

- Skaper flere hjem der folk kan få større ansvar til å lede selv
- Fra delegering til bemyndigelse
- Større rom for mangfold, frihet og ulike uttrykk
- Ulike deler i organisasjonen

går inn i pionerfasen

- Multipliserer: Entusiasme, overgivelse, tro, optimisme, kreativitet.
- Viktig at verdier og visjon er på plass – hvis ikke kan det skape kaos. – (Hvis en ikke har gått gjennom strukturfasen på en god måte, kan mange kulturer bli bygd opp ved siden av hverandre og en mister enheten).
- Samme DNA (Visjon og verdier) og videre vekst.
- Apostlenes gjerninger 7-14. Multiplisering av tjenester og team.

Krise – Tillitt.

- Folk begynner å bli sine egne konger, og mistillit kan vokse i ulike nivåer og situasjoner.
- Du lurar på om du passer som leder. Noen begynner å stille spørsmål ved ledelsen. (Fare for at du forlater broen og begynner å lede andre ting. Noen ledere finner ut at de ikke er helt nødvendige, og begynner å lage sine egne grupper, men mister overblikket).
- De ulike underlederne tenker

Det er viktig at verdier og visjon er på plass, hvis ikke kan det skape kaos.

Studietur til Berlin

FriBU og gruppen som arbeider med menighetsplantning i Frikirken, arrangerer studietur til Berlin 9.-12. mars 2017. Målet er å skape et miljø der folk som er interessert i menighetsplantning i Frikirken lærer hverandre å kjenne, drømmer sammen og ser på nye muligheter. I løpet av oppholdet blir det møter med flere menighetsplanterere som forteller sine historier, i tillegg vil

deltakerne overvære to-tre gudstjenester som vil bli oversatt til engelsk. Studieturen er et av tiltakene som er satt i gang i Frikirken for å se flere menigheter bli plantet, og for å nå målet som synoden satte i 2014 om ti nye fellesskap innen 2020. Les mer om studieturen og menighetsplantning på Frikirkens hjemmesider.

at de klarer seg selv og ser ikke nødvendighet av kontakt med hovedlederne.

- Folk kommer til lederne og uttrykker mistillit til andre. Det kan oppstå mistillit mellom de ulike gruppene, inne i gruppen og også til hovedlederskapet

- Det som er bra i begynnelsen (skape rom og frihet) kan skape problemer mot slutten av fasen.

- Noen går ut med mistillit og starter noe nytt for seg selv. Med mistillit i sitt DNA multipliseres mistillit.

DET SOM SKJER NÅR ALLE SKAL BYGGE SITT EGET SYSTEM:

- Blir svært ineffektivt – penger, talenter, kommunikasjon osv.

- Trøtthet – mistillit, dårlig kommunikasjon. Folk blir trøtte.

- Noen bare sier – det er nok, og går ut og gjør ting på egen hand.

- Leder til mye smerte.

- De ser sitt eget kongedømme, det er første prioritet, i tid, penger – og det investerer ikke inn i helheten

- Ingen enhetlig retning og visjon.

- Ingen ledere på broen – som gir retning og tar ansvar.

Det kreves modig og trygt lederskap for å lede gjennom denne

fasen. Det kreves lederskapsevner på alle de fire nevnte områdene over. Det store spørsmålet vil bli: Hvordan bringe inn enhet.

KOORDINATIVE FASE – innover og utover fokus.

Dette er fasen der i samme organisasjon, kan de ulike delene befinne seg i samtlige av de foregående fasene. Noe arbeid er kanskje i pionerfasen, annet er i strukturfasen. Kanskje har deler av organisasjonen vokst seg så stor at det er på vei inn i delegeringsfasen. Som organisasjon er man nå kommet over i koordineringsfasen.

Kjennetegn og viktige fokusområder i fasen

- Tydelig misjonserklæring, med ett sett med verdier og praksiser som forventes at leves ut.

- Tydelig visjon på hvor vi er om 5-7 år Hvilke synlige uttrykk får det oppdrag (misjon) vi er kalt til på 5-7 års sikt. Hvilket bilde ser vi.

- Tydeliggjøre og arbeide med en god kommunikasjonsstruktur

- Arbeide og bygge på relasjonene fra lederskap ut til lederne

- Bygge videre og fordype relasjonene mellom hovedlederne og andre ledergrupper. Alt handler om å bygge opp tillitt, respekt

og det tar tid å bygge noe nytt.

- Bygge inn i strukturen funksjoner av personlig omsorg og støtte som kan helbrede og gi hjelp til mennesker. Såra mennesker vil fortsette å såre.

- Nye lederskapstrening. Hva er vår lederskapsstil? Finne organisasjonens måte å utvikle ledere på, og sikre kvalitet i lederutvikling.

- En ny organisasjonsstruktur.

- Mentoring – coaching av lederne. Må bygge opp en struktur for mentoring og coaching.

- Ny finansiering, gjennomtenke gode økonomiske systemer. Skape økonomisk eierskap og nærhet til den enkelte i en stor organisasjon.

- Det er i denne fasen svært viktig med et mangfold i lederskapsteamet. Enhet i visjon men stort mangfold av personlighetstyper og kunnskap i lederteamet.

Hvilken følelse sitter du igjen med når du ser dette? Kanskje er du slik som meg, som tenker: Pionerfasen, det ser bra ut. Mye glede. Strukturfasen: Spennende, mye glede, men også mye arbeid. Delegeringsfasen og koordineringsfasen

- Mye arbeid

Det vil alltid være viktig å tenke gjennom. Er vi villig til å betale

VIL MER Denne gjengen var i London i fjor vår for å lære om menighetsplantning og for å ta Frikirken et skritt videre i å starte nye fellesskap

prisen. Hva har jeg utrustning til. Det er også viktig å være klar over den bibelske sannhet: "En slår tusen – to slår ti tusen". Når vi står sammen, gitt til hverandre. Kan utnytte hverandres styrker, er det utrolig hvor langt Gud kan føre oss. Det ligger en enorm kraft i å fungere som en kropp (organisk) i et teamlederskap når en Gud kaller en til å bygge en stor organisasjon.

Spørsmål til refleksjon.

- I hvilken fase er deres menighet?

- Begrunn hvorfor du tror dere er i denne fasen?

- Hvilke type ledelse og ledere trenger tror dere i denne fasen? Har dere det? Utrusting, gaver, personlighet, (tenk disk) aldersgruppe, kjønn osv.

- Hva vil være det viktigste dere kan gjøre for å vokse inn i neste fase?

Øivind Augland

Budbæreren er en arena for samtale og debatt i Frikirken. Kronikene kommer inn under den vide overskriften "Forum for frie frender". Redaksjonen vil forbeholde seg retten til å forkorte leserbrev som overstiger 300 ord.

Masahide Kanayamas og hans lære

Den viktigste grunn til konflikten mellom Frikirken og Kinki-kirken var kirkesamfunnenes ulike holdning til predikanten Masahide Kanayama og hans organisasjon «International Marketplace Ministry» (IMM). I Kinki-kirkens medlemsblad for desember 2014 finner vi tre artikler om Kanayama og hans teologi, skrevet av kirkepresident Fukui, teologiprofessor Hashimoto og pastor Kurizaki. For å tydeliggjøre forskjellene mellom Kanayamas lære, og Kinki-kirkens lære, tok de utgangspunkt i de lutherske hovedprinsipper Skriften alene, Nåden alene og Troen alene.

Skriften alene: Luther skriver at vår kunnskap om Gud, tro, frelse og rett livsførsel finner vi i Bibelen. Grunnen til at Gud har knyttet seg til Skriften, er at menneskene, dersom de baserer sine Gudsåpenbaringer på egne erfaringer og filosoferinger, skaper de seg avgudsbilder. Kanayama legger avgjørende vekt på egne erfaringer og eget bønneliv som formidler av Gudskunnskapen. Han sier at han på denne måte har kunnskaper som de fleste andre kristne ikke har del i.

Kanayama forteller at han hadde gått opp på ett av Japans hellige fjell, og der hadde han salvet Japan og bundet en svært plagsom djevel. Han hadde videre tegnet kors på mange japanske templer, og på den måten bundet djevelkref-

tene, sier han. Han har mottatt kunnskap om at vi nå kunne benytte den rette tid til å spre evangeliet. Om vi gjør det ivrig nok, vil Japan være mottagelig de første to år. Kanayama tilkjenner at han har fått flere åpenbaringer, men de er alle knyttet til utenom-bibelske åpenbaringer. Hovedtyngden av hans åpenbaringer går langt utover Bibelens åpenbaringer, og mange av dem står i motsetning til bibelordet.

Nåden alene: Pastor Kurizaki sier at når en hører på Kanayamas forkynnelse får en det inntrykk at å være «en alminnelig kristen» ikke er nok. En må heve seg ved å skaffe seg en høyere åndelighet og innsikt. Kanayama sier at de lutherske kirkene er uten ånd. Sann åndelighet krever spesielle åpenbaringer som vinnes ved å følge Kanayamas eksempel. Det er en slik høyere åndelighet som kan gi oss del i den gode salighet. Dette er en helt annen tanke enn Nåden alene.

Troen alene: Pastor Kurizaki skriver i sin artikkel at etter å ha vært tilstede på et av Kanayamas møter, var hans sterkeste følelse at forkynnelsens hovedinnhold gikk ut på å overbevise ham om at han manglet noe for å sikre seg frelsen. Han manglet de rette gjerningene.

Alle de tre Kinki-lederne konkluderer med at Kanayamas lære klart bryter med

Frikirkens og Kinki-kirkens lære. Ledelsen i Kinki-kirken ønsket derfor ikke Kanayama til sine menigheter.

Oppsummering: Pastor Fukui foretar følgende oppsummering ved å sitere teologiprofessor Kumagai som sier at vranglære i vår tid har følgende kjennetegn:

- Særegen lære om de siste dager.
- Utenom-bibelsk åpenbaringer.
- Lederen påberoper seg karismatisk autoritet.
- Spesielle gjerninger er nødvendig for frelse.

Kanayama har nettopp disse kjennetegn.

Til tross for at Kinki-kirken ikke ønsket Kanayama til Kinki-kirkens menigheter, inviterte Frikirkens misjonærer Kanayama til de menighetene de betjente. Kinki-kirken ba om å få drøftet situasjonen med Frikirkens misjonsledelse, men de vil ikke gå inn i noen drøfting om Kanayama med Kinki-kirken. Det oppstod derfor en konflikt mellom Frikirken og Kinki-kirken som til slutt medførte at samarbeidet opphørte.

Som det fremgår av synodeformann Jarle Skulleruds artikkel i Budbæreren 3. oktober har synodestyret nå sluttet seg til Kinki-kirkens syn på Kanayamas lære. Skullerud sier at Frikirken ønsker forsoning med Kinki-kirken. I kristelig

språkbruk betyr forsoning, enkelt sagt, opprettelse av en brutt og ødelagt forbindelse mellom mennesket og Gud. I japansk kontekst betyr forsoning ganske enkelt gjenopprettelse av et brutt forhold. Slik oppfatter

da også japanerne Jarle Skulleruds artikkel i Budbæreren.

Ottar W. Moen

Tidligere Frikirkemisjonær i Japan

Dette året har ungdommene i Arendal Frikirke startet opp ungdomsarbeidet frik Arendal. Frik Arendal har månedlige samlinger nå, men på sikt er det ønskelig med to samlinger i måneden. Arendal Frikirke søker etter

UNGDOMSARBEIDER

Menigheten oppretter fra 01.01.2017 en ungdomsarbeider prosjektstilling over to år på inntil 25 prosent for å bistå og lede ungdommene i videreutviklingen av arbeidet. Har du erfaring fra å lede arbeid i kirken, og lyst til å jobbe for å istandsette unge til å lede ungdomsarbeidet? Ungdomsarbeideren vil arbeide i team sammen med frivillige og stab, og vil sammen med frikstyret og barne- og ungdomsarbeider være ansvarlig for **frik Arendal**. Andre aktuelle arbeidsoppgaver kan være å etablere bibelgruppe for unge, ungdomsgudstjenester og en tur i semesteret med ungdommene. Lønn etter gjeldende tariff.

Søknadsfrist: 15.02.2017 Kontakt pastor Anne Mari Schiager Topland for mer informasjon på mobil 474 69 496 eller mail: anne.mari.schiager.topland@frikirken.no

«Vi vil se flere unge i Guds rike – vi vil se mer av Guds rike unge» *frik Arendals visjon*

Den Evangelisk Lutherske Frikirke

Hvordan kan den unge og den eldre følge Jesus sammen?

Inne i det tiende året som kristen kan jeg se tilbake med glede og takknemlighet til en god del mennesker, som over kortere eller lengre perioder har fått bety avgjørende roller for min forståelse av nåde, glede i Gud og utvikling. De siste fem årene har jeg hatt jevnlig møter med en fra den eldre garde i kirka.

Noen kaller dette mentor-møter. Han jeg spiser frokost med har vært tydelig på at han er en medvandrer. At vi er to karer som ønsker å følge Jesus sammen. Det er kanskje mer avskrekkende for den eldre som blir sett på som forbildet som vi yngre ønsker å lære av?

Hver uke har vi møttes til frokost kl 07.20. Vi leser noe fra Bibelen eller en annen bok med kristent fokus sammen. Dette setter retning for samtalen. Andre ganger setter livets oppturer og nedturet retning for pratene. Vi ber alltid Den hellige ånd om å lede oss gjennom tida vi har sammen. "Det er i motbakke det går det oppover, veit du Karl Oskar", humres det med et lunt smil på sunnmørsdialekt. At utfordrende situasjoner gir vekst er en av mange sannheter jeg har fått med

meg gjennom frokoster med latter og tårer.

At vi har gjort dette over tid har ført til at vi ser effekten. Min gode venn sier det er flott å se prosesser i livet mitt, at han kan få være med på det. Det er godt å vite at det er noen som kjenner meg og bryr meg om at jeg skal ha det bra. Jeg har hatt en fortrolig person å dele med, søke råd og retning. Men den største gleden er det at vi har blitt veldig glad i hverandre.

Vi som unge i dag har masse å lære av de som har løpt litt lenger enn oss. Guds frykt, tålmodighet og nøydsomhet er blitt stort for meg. Det må være vi som tar initiativet til å spørre om noen kunne tenke seg være vår medvandrer eller mentor.

Du som senior eller hva jeg skal kalle deg. Du som har løpt løpet med Jesus litt lenger enn meg. Takk for du viser at det går an, og at Han er verdt det. Du er ikke perfekt, det trenger du ikke være. Men du har antakelig flere erfaringer som viser at Jesus er perfekt, og at Han vil være trofast for meg også.

Karl Oskar Haugrud (27)

STAVERN FOLKEHØYSKOLE

Velkommen til kortkurs!

Her er noe for enhver smak!
Kortkursene er åpne for alle.
Info og påmelding: stavernfhs.no
Påmelding fra 1. februar.

• "Kropp og Ånd, hånd i hånd"

Dugnadsdager på Fredtun 24.-28. april. Kombinasjon av bibeltimer, dugnadsarbeid, tidebønner og kveldssamlinger. Gratis kurs! Vi arbeider for føda. Talere: Mirjam Berg, Gerd og Odd Svein Grønsund. Påmeldingsfrist 15. April.

• Retreat til Nya Slottet Bjärka-Säby

«Drikk dypt av Ånden» 1.-5. Mai. Lytt til Peter Halldorf og flere av Frikirkens forkynnere. Bli med på noen stille dager i en kombinasjon av tidebønner, gudstjenester, undervisning, taushet og veiledning. Pris kr 4200,- Påmeldingen innen 15. april til ivar.johnsen@frikirken.no

• Lutter smil og glede... eller?

Et livsnært reformasjonssymposium 30. mai -1. Juni på Fredtun. Per Arne Dahl, Rut Helen Gjævert, Tom Egil Hverven, Ingunn Folkestad Breistein, Bjørn Stærk, Jarle Skullerud, Hilde Margrethe Sæbø Fjeldstad, Andreas Hegertun, Dag Nygård, Karl-Johan Kjøde med flere. Pris fra kr 1950,- Påmeldingsfrist 15. Mai.

• Opplevelsestur til Öland

11.-17. Juni. Jan Tanggaard, Brunlaneskaren er kjentmann på Öland etter mange ekskursjonsturer med Thor Heyerdals skole i Larvik. Jan Ivar Nilsen og Arnfinn Løyning har ansvar for morgen- og kveldssamlinger. Pris fra 4000,- Påmeldingsfrist 15. April

• Sensommerdager i Stavern - for godt voksne

"Sammen, sammen....Amen!" 21-25 august. Bibeltimer, seminarer, turer på Kyststien, guidet turer i Stavern, båttur på fjorden. Talere og sangere: Jan Gossner, Sigrun Lauvland Ek, Harald Kaasa Hammer, Jarle Skullerud, Birgit S og Jan Einar Larsen mfl. Pris pr person fra 3500,- Påmeldingsfrist 1. August.

www.stavernfhs.no

De viktige sangene

«Må vi synge de kjedelige gamle sangene?» Jeg tror spørsmålet er blitt stilt av mange unge kristne de siste generasjonene. Sanger med rare vendinger og valsetakt når ikke ut til våre venner! Vi vil lovsynge!

«Må vi synge de intetsigende nye sangene?» Det spørsmålet stilles helst av de eldre generasjonene. Ordene gjentas som i et mantra! Vi vil ha lindring og trøst i våre tunge dager! Orker ikke invitere venner til sånn flau plattform!

Jeg vet det er på spissen. 46 år er jeg. Står midt mellom begge leire. Jeg er middelaldrende og i dag bestemmer derfor jeg. Samler jeg dem begge?

Jeg ser: Den nyfrelste og rusfrie 25-åringen på evangeliesenteret. Han synger som om han var nyfrelst i 1950 - da Jesus dro båten i land, da enhver forsto viktigheten av å ende hjemme i himmelen i det siste verset. Trøsten. Nåden. Gjenoppreisningen.

Jeg: Kalv og nyfrelst i 1994: «Majestet, konge i evighet!» toppet hitlisten i Alta Frikirke. Den ble sunget inn i sjela mi til det kjedsommelige.

Jeg på mitt dødsleie i 2055: delvis dement, plaget av sykdom, med manglende frelsesvisshet på den tunge dødsdagen. Jeg håper mitt hjerte husker sangens ord, slik de lyder videre: befriende, trøstefullt og lindrende: «Du en borg til frelse – et sikkert skjulested!»

Yngve Andersen

Returadresse:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo

Tips oss: **22 74 86 00** eller **budbæreren@frikirken.no**

Ny ungdomsarbeider i Østsida Frikirke

Som ungdomsarbeider i Østsida Frikirke i Kristiansand, ønsker Birger Mortensen Bjørnstad å skape et trygt hjem der ungdommene kan ha fellesskap med hverandre og Jesus.

- Hva gleder du deg mest over i arbeidet?

- Det å få kunne være med på å skape et trygt hjem hvor ungdommene kan ha et fellesskap med hverandre og Jesus. Det å se ungdommene ta steg i troa er fantastisk å få være med på.

- Har du et favorittbibelord?

- Sefanja 3,17. «Herren din Gud er hos deg, en helt som frelser. Han fryder og gleder seg over deg og viser deg på ny sin kjærlighet. Han jubler over deg med fryd». Det er et vers som alltid har dukket opp når jeg har trengt det. Det får meg opp på beina igjen når jeg faller, og gjør meg igjen sterk! Jeg må bare smile hver gang jeg tenker på det. Det får meg alltid til å holde fokus igjen, og huske på hvilken fantastisk Gud vi har!

FAKTA

Navn: **Birger Mortensen Bjørnstad**
Alder: **22**
Sivilstatus: **Har kjæreste**
Menighetstilhørighet: **Østsida Frikirke**
Virke: **Ungdomsarbeider i Østsida Frikirke**

UTADRETTET Frikirkens motto er utadrettet og viser samtidig hvor viktig fellesskapet er, mener Birger Mortensen Bjørnstad.

- Foruten Jesus, så må det bli min far. Han er en person som har betydd mye for meg når det gjelder mitt liv som kristen. Han har jeg alltid kunnet gå til med alle mine spørsmål når det gjelder alt innenfor tro og tvil. Å se hvordan han møter mennesker og viser andre Guds kjærlighet, har vært inspirerende.

- Hva liker du å gjøre på fritiden?

- Jeg spiller trommer, ser nok alt for mye på fotball og driver med det meste som finnes av idrett.

- Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?

- Jeg tenker det er et ganske utadrettet motto. Det er et oppdrag vi har fått; å spre evangeliet.

Samtidig er det et tegn på hvor viktig fellesskapet er. Vi klarer ikke dette alene. Vi er SAMMEN om oppdraget. Jeg trenger både å få og å gi.

- Er det noe spesielt som opptar deg for tiden?

- Jeg er i gang med å bygge opp et ungdomsteam fra menigheten som skal ned til Polen for å evangelisere. Det er utrolig spennende å få være med på.

- Har du noen forbilder eller noen som særlig har vært til inspirasjon for deg som kristen?

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhøytidelig stafett for å dele noen av disse med leserne våre. Erling Ruud har levert følgende bidrag

Avslørte (nesten) julenissen

Før jul hadde min kone og jeg en hyggelig konsertaften i Oslo. Det var trangt om plassen da vi tok en matbit i pausen, så en pappa og datteren hans havnet ved bordet vårt. Jenta spiste godteri og pratet som en foss om barnehagen. Kona er over middels glad i å prate med barn, og greide ikke å la være å komme i snakk med jenta. Pappaen engasjerte seg også, og det ble en riktig så hyggelig passiar om lucia-tog, julepynt, dorull-nisser og det hele. Jeg følte jeg måtte engasjere meg i samtalen, og spurte jenta lett og elegant: «Vet du hva jeg har gjort i dag?» Hun svarte ikke

direkte på spørsmålet, så jeg fortsatte «I dag har jeg kledd meg ut og vært julenisse på jobben!». Min kone sparket meg i leggen og så forskrekket på meg. Hva galt hadde jeg gjort? Så skjønnte jeg at jeg var nær ved å avsløre julenissen for en treåring. Vi lo godt alle tre, for jenta hadde tilsynelatende ikke forstått hva jeg sa. Og hun fikk helt sikkert besøk av den «ekte nissen» på julaften...

Erling Ruud utfordrer Bjørnar Thøgersen

www.budbæreren.no